

20. výročí ECF / ICF (2004 – 2024)

Autor: Jean-Pierre Talbot

Překlad: Jan Burian st.

Canicross: Začátek a zrození

Lidé vždy nacházeli potěšení v procházkách a běhu se psem, ať už byl na volno, nebo na vodítku.

1982: Gilles Pernoud, vášnivý mladý student veteriny, vymýšlí inovativní metodu, která má pomoci lidem se socializací psů. Přišel s myšlenkou terénního běhu, krosu se psem, kterému říká „canine cross“ nebo „canicross“. První canicross zorganizoval v Paříži pro vzdělávací účely, sportovní stránka věci nebyla podstatná. Účastníci startovali hromadně, někteří šli, jiní běželi... Nikdo neměl speciální vybavení, jak ho známe dnes, protože ještě neexistovalo; vodítko bylo připevněno k obojku psa a člověk ho držel v ruce.

1984: Gilles Pernoud pokračuje ve studiu v Lyonu, kde pořádá obdobný závod jako před tím v Paříži. Účastníci tentokrát spíše běželi než šli.

1986: Na popud Gillese Pernouda se rozvíjí aktivita nazvaná „Véto Racing“ – canicross poblíž veterinární školy v Lyonu v parku La Croix Laval. Tentokrát byl přítomen výrobce vybavení pro saňové psy "Gens de la Montagne" a prodával postroje. Pro lidi nabízí pás vyrobený speciálně pro canicross.

14. července 1986 se nedaleko Grenoblu v Saint Pierre d'Allevard uskutečnil další závod. A vypadalo to dobře; opravdu se běželo a platila pravidla, která respektovala psy. Start byl hromadný. Byl to **první OPRAVDOVÝ canicross**.

1987: V Belgii nezávisle na dění ve Francii, díky Véronique Bourdon prošlo stejným vývojem. Tato mladá sportovní veterinářka sledovala stejný výchovný cíl – socializovat psa pomocí běhu. V Chimay vytvořili tréninkovou skupinu. Už ne jen kvůli obyčejnému společnému výletu, cílem byl skutečný závod na čas. Aby předešli nevýhodám hromadného startu, startovalo se individuálně. Také zjistili, že není dobré mít psa připnutého na obojku. Možná by to chtělo něco jako koňskou ohlávku nošenou obráceně.... Chytré, že? A akci sponzoroval pivovar Chimay!

1988: Gilles Pernoud vytváří seriál „4'Pat CROSS“, který zahrnuje 10 až 12 závodů ročně. V Belgii pořádá Jean-Luc Bertichamps canicross v Malonne jako součást závodu psích spřežení off snow.

1990: V České republice se uskutečnil první bike-jöring jako „z nouze ctnost“. Skijöring byl zrušen kvůli nedostatku sněhu a závodníci vyměnili lyže za jízdní kolo. Cílem bylo pobavit se, ale hlavně poskytnout pejskům sportovní vyžití.

Roste a nabývá na síle

1991: Klub Spiridon v Alsasku (Francie) začíná pořádat kromě přespolního běhu i canicross.

1991: V centru Ronse v Belgii se uskutečnil první samostatný canicross. Byl součástí francouzské Challenge de France.

1991: Vzniká belgická canicrossová federace.

1993: František Burda a Jarmila Slavatová uspořádali **první canicross v ČR**.

1994: První „canirandos“ (krátké dogtrekkingy, pozn. překl.) se konají ve Francii. Uskutečnilo se jich jen málo a brzy zanikly.

1996: V Domonyvölgy v Maďarsku byl canicross součástí závodu psích spřežení off snow.

1996: Ve Švýcarsku pár jednotlivců pořádá tu a tam canicross, ale nijak zvlášť ho nepropagují. Daniel Brot v regionu Yverdon rozvíjí koncept tohoto sportu.

1997: Zůstaňme ve Švýcarsku: Willy Charmillot pořádá ročně 8 závodů, ze kterých později vznikne mistrovství Švýcarska.

Ted' to vybuchne

1998: Gilles Pernoud pořádá **Trophée des Montagnes (TDM)** jako závod o třech etapách ve Valloire, Valmenier a St. Pierre d'Allevard. Akce se koná v létě, ale ve vysoké nadmořské výšce. Tento první ročník vyhrál Yvon Lasbleiz. Gilles Pernoud pak bude tento závod pořádát až do roku 2004. Zastoupeno je několik národů včetně Francie, Belgie, Švýcarska, České republiky a Německa. **Tento počin představuje zásadní impuls k založení ECF. Bude motorem jejího rozvoje a proslulosti.**

1998: Několik měsíců po TDM pořádá Jean-Luc Bertinchamps **první neoficiální Mistrovství Evropy v Malonne (Belgie) pod názvem „Eurocanicross“**. Bikejöring tam ještě není, ale štafety už ano. Přítomno je osm národů: Belgie, Francie, Maďarsko, Lucembursko, Německo, Polsko, Švýcarsko a Česká republika. Francie vyhrála mužský a ženský titul s Yvonem Lasbleizem a Evelyne Vernanchet. Gilles Pernoud je přítomen jako fotograf.

1999: Gilles Pernoud pořádá druhý Eurocanicross v Lyonu (Francie). Je to jeho poslední akce tohoto typu. V budoucnu se už bude věnovat jen TDM.

2000: Ve švýcarském Valeyre sous Rance se konal eurocanicross, kde se poprvé udělují **tituly v bike-jöringu**.

2002: IFSS během mistrovství světa na suchu v Ravenně představuje disciplínu pro jednoho psa. Závodník jede na kole bez řetězu. To je špatně, protože záleží jen na tahu psa bez společného úsilí. Pokud jde o canicross - po chybách v časomíře a značení tratě se závodníci museli dohodnout, aby si určili místa na stupních vítězů.

2004: Pro Nizozemsko to celé začalo v Beven Karspel. Martin Gaus a Vlámská federace Belgie spojili své úsilí a začali pořádát první závody. Ty se ale rozjíždějí pomalu kvůli místní byrokracii. Od roku 2009 přebírá iniciativu Bianca Koole a pořádá závody v Amsterdamu a Hilversumu. Spolu s Marianne van de Linde a několika dalšími milými lidmi všech věkových kategorií dále rozvíjejí canicross a v roce 2012 zakládají národní federaci.

8. října 2004: Vytvoření ECF

Od prvního „Eurocanicrossu“ v Malonne (Belgie 1998) se zástupci zúčastněných národů pravidelně setkávají, aby diskutovali o pravidlech a plánovali budoucnost. Evropská canicrossová federace (ECF) se tedy zrodila přirozeně a její struktura se formovala postupně, nejpozději od mistrovství Evropy v Plzni (2001), jako de facto asociace. Výroční setkání se konala vždy den před evropským šampionátem.

S myšlenkou oficiálního vytvoření ECF přišel Jean-Pierre Talbot. Projekt byl představen na setkání ve Švýcarsku v Moutier dne 11. dubna 2004. Byli přítomni: Francie (zastoupená Jeanem-Lucem Peyrem a Jacquesem Adamem), Švýcarsko (zastoupené Willym Charmillotem a Pablo Cassinou) a Belgie (zastoupená Jeanem-Pierrem Talbotem a Jeanem-Lucem Bertinchampsem). Tyto tři národy spolupracovaly na sepsání stanov a dohodly se, že předsedou bude Willy Charmillot. Projekt byl předložen k hlasování během první valné hromady v Szilvasvaradu v Maďarsku.

Na této valné hromadě konané 8. října 2004 byl jednomyslně přijat projekt i stanovy. Název „Eurocanicross“ zmizí. Od nynějška se bude soutěžit v **„Evropském šampionátu“** a budou oficiálně jmenováni mistři. První „oficiální“ představenstvo pak bylo zvoleno během následující valné hromady, která se konala 7. října 2005 v Saignelégier (Švýcarsko). Jeho složení bylo následující: Předseda: Willy Charmillot (Švýcarsko), místopředseda: Jean-Pierre Talbot (Belgie), tajemník: Pablo Cassina (Švýcarsko), pokladník: Laurent Thibaudgeorges (Švýcarsko), správci: Istvan Sveda (Maďarsko), Jacques Adam (Francie) a Pietro Giovanni Guadagnini (Itálie).

2005: V Rakousku pořádá CBA (Canicross-Bikejoering-Austria) první canicross v Loosdorfu. Přijeli i závodníci z Maďarska.

2007: Po přestávce se vrací k životu TDM. Gilles Pernoud uspořádal 7 ročníků od roku 1998 do roku 2004. Dva roky na to se pochodně ujímá Alex Legrand. Protože se jednalo o těžký úkol, nepodařilo se mu zorganizovat více než dva ročníky. Po roce 2008 to opět vypadalo, že TDM zanikne.

2007: Talentovaný fotograf Karl-Heinz Raubuch vydává v Německu měsíčník „Schlittenhund“. Aby získal čtenáře ze světa canicrossu, zakládá německou canicrossovou federaci přidruženou k ECF. Je zodpovědný za organizaci mistrovství Evropy ve Völklingenu. V roce 2008 ho IFSS požádala, aby zorganizoval mistrovství světa na suchu, které se konalo v Rastede v Německu. Bohužel pořádá vše jen pro zisk a později jsou odhaleny četné zpronevěry. Raubuch zmizí s nezaplacenými účty. Německo je brutálně dezorganizované. Od roku 2011 se několik sportovců, včetně Birgit Kostbahn, reorganizovalo kolem VDSV Jurgena Luebera. Německo je zachráněno a slibuje canicrossu světlou budoucnost.

2009: Ne, TDM by nemělo zmizet! Tentokrát je to Yvon Lasbleiz, kdo s úspěchem přebírá otěže a pořádá závod v letoviscích v Oisans. Akce je velmi náročná, protože se koná v horách s výraznými převýšeními a trvá 9 dní včetně dvou víkendů, a už jen její dokončení je úspěchem. Mezi horskými středisky se pohybuje asi 500 lidí a 600 psů. Zastoupeno je více než patnáct národů.

2010: V roce 2007 se na ME ve Völklingenu objevuje podnikavý Brit Richard Cook, který o tři roky později zakládá britskou canicrossovou federaci, řádně přidruženou k ECF. Organizuje mnoho akcí a vede si opravdu velmi dobře. Počet canicrossařů v Británii výrazně roste. V roce 2009, během valného shromáždění v Soproni (Polsko), usiloval o předsednictví ECF a zajistil si podporu několika zemí tím, že jim slíbil pozice ve výboru. Neuspěl jen o jeden hlas. V roce 2012 byl pověřen uspořádáním evropského šampionátu v Cirencesteru.

Později se odhalí jeho nedemokratické metody a finanční nesrovnalosti ve prospěch jeho společnosti „Canix“. Vydělává obrovské zisky pochybnými obchodními praktikami! Na upozornění představenstva ECF reagoval agresivně a vyhrožoval právníky. Jean-Pierre Talbot jako předseda ECF vyvolává mezinárodní hlasování. Richard Cook byl 30. listopadu 2012 vyloučen z ECF většinou 90 % hlasů. Velká Británie se rychle restrukturalizovala, zejména díky Kim Mazzucca, Cushle a Simonovi Laménovým a samozřejmě BSSF Johna Cartera.

2013: Během valné hromady v Porrentruy (Švýcarsko) 11. května 2013 dochází ke změně (doplnění) stanov.

2014: ESDRA přestává (dočasně?) fungovat. Její činnost přebírá IFSS, a přitom vyřazuje koloběžku s jedním psem z programu svých evropských a světových šampionátů. Národy sdružené v ECF se pak logicky a jednomyslně rozhodly tuto disciplínu „zachránit“ a koloběžka se tak stala třetí disciplínou pro jednoho psa pod ECF. Toto rozhodnutí je také v souladu se stanovami ECF. Koloběžka bude představena v roce 2015 ve Skotsku a tituly budou oficiálně udělovány od roku 2016 v ČR.

2014: Z iniciativy Jeana-Pierra Talbota a za spoluúčasti Benoîta Delaplacea a Marianne van de Linde je poprvé naplánována **Velká cena „AAA“**. Jedná se o mezinárodní serii tří závodů: V Belgii (Spa, víkend kolem 15. března), Nizozemí (Amerongen a poté Bréda) a Francii (Arleux).

Vyhlášení je na konci poslední akce a kvalifikuje se ten, kdo se zúčastní alespoň jednoho závodu v každém místě. Bohužel se akce od roku 2019 nemůže z administrativních důvodů konat v Holandsku. V letech 2020 a 2021 došlo také k přerušení kvůli Covidu. Projekt by se měl vrátit v roce 2024 pod novým názvem **Velká cena „4 A“**, který by spojil čtyři soutěžní místa: Spa (Belgie) – Arleux (Francie) – Bréda (Nizozemsko) – Aachen (Německo).

2015: Během valného shromáždění, které se konalo 8. října 2015 v Blairgowrie (Skotsko – Velká Británie), rozšiřuje ECF svou působnost po celém světě vytvořením dceřiné společnosti s názvem **„World Canicross Federation“** (WCF) řízené stejnou správní radou. Platí stejné stanovy a předpisy, tedy předpisy ECF.

16. dubna 2016: Zrození ICF

Rozhodnutím valné hromady konané dne 16. dubna 2016 v Novém Městě na Moravě (Česká republika) mění ECF svůj název na „**International Canicross & Bike-Jöring Federation**“ (ICF), a to bez jakýchkoliv úprav předpisů a stanov. WCF tak ztrácí důvod k existenci. Představenstvo je v tomto složení: Předseda: Jean-Pierre Talbot (Belgie), místopředseda: Yvon Lasbleiz (Francie), tajemník (nevolený, jmenován předsedou): Marianne van de Linde (Nizozemsko), pokladník: Willy Charmillot (Švýcarsko), předseda technické komise: Miroslaw Piecko (Polsko), správce: Ivana Velkoborská (Česká republika).

2017: značka „ICF“ (disciplína a logo) je celosvětově registrována pod referenčním číslem 016629776.

2017: ICF chce uznání od FCI (Fédération Cynologique Internationale, mezinárodní kynologická federace). Jean-Pierre Talbot se v Namuru setkává s Marií Lunou Duran z FCI, která má na starosti vztahy s veřejností, aby jí vysvětlil, co je canicross a související disciplíny. Je rozhodnuto, že FCI a FCB-BCF (Belgická federace) společně uspořádají canicross v Thuinu (Belgie), městě, kde se nachází ústředí FCI. Všechno jde hladce. Yves De Clerq, generální sekretář FCI, stejně jako Marie Luna se účastní závodu jako komisaři. Ale na své příští valné hromadě FCI odmítla uznat ICF, protože IFSS (jako člen FCI) se proti tomu důrazně postavil!

2017: Jean-Pierre Talbot opouští závodění poté, co se mu zranil pes. Přiznejme si ale, že se oba dostali do věku, kdy by bylo nebezpečné se závoděním v bikejöringu pokračovat. Jako nezávodník uznal za vhodné pověřit řízením federace někoho jiného. Na závěr mistrovství Evropy, které se konalo v Santa Maria Maggiore, oficiálně předal předsednictví ICF Yvonu Lasbleizovi. Proběhlo to neformálně, bez valné hromady či hlasování.

Jean-Pierre Talbot byl v letech 2004 až 2010 místopředsedou ECF a poté v letech 2010 až 2017 předsedou ECF/ICF.

2019: Litujeme smrti Mirolawa Piecka, předsedy technické komise. Nahradí ho Simon Lamen (UK).

2019: V belgickém Chevetogne se koná mistrovství Evropy. Mimoevropské národy poprvé požadují právo na účast. Brazílie, Kolumbie, Palestina, Mexiko a Řecko jsou přijaty jako pozvané země, ale jejich závodníci zatím nedosahovali úrovně běžné na závodech tohoto typu. Závod v Chevetogne byl posledním mistrovstvím Evropy, další závody už budou mistrovstvím světa. Jako ukázková disciplína byla představena smíšená štafeta (tři disciplíny).

2020 – 2021: Přerušeno kvůli pandemii Covidu.

2022: První mistrovství světa se koná v Plédranu ve Francii. Je přítomno 27 národů. Bylo zaznamenáno 728 startů. Poprvé byl udělen titul i v kategorii „smíšená štafeta“ s drobným rozdílem oproti představení v Chevetogne: alespoň v jedné ze tří disciplín, jedno ve které, musí startovat žena.

2023: Mistrovství světa je naplánováno do Leipy v Německu. Očekává se až 900 startů. Poprvé se tam budou provádět antidopingové kontroly.

2024: Itálie bude pořádat mistrovství světa v Baronecchii. **Také tam oslavíme 20. výročí ECF/ICF.**

2025: Uskuteční se 25. ročník nejstaršího canicrossového závodu na světě - „WE Canicross Spa“, který založil Jean-Pierre Talbot. Samozřejmě existovaly podobné závody už dříve, ale nevydržely tak dlouho.

Seznam evropských a poté světových šampionátů pořádaných ECF nebo ICF

Mistrovství Evropy

- 1998 – Belgie: Malonne
- 1999 – Francie: Lyon
- 2000 – Švýcarsko: Valeyre sous Rance
- 2001 – Česká republika: Plzeň
- 2002 – Belgie: Spa
- 2003 – Polsko: Pomiechówek
- 2004 – Maďarsko: Szilvasvarad
- 2005 – Švýcarsko: Saignelégier
- 2006 – Francie: Nancy
- 2007 – Německo: Völklingen
- 2008 – Česká republika: Děčín
- 2009 – Maďarsko: Sopron
- 2010 – Belgie: Baraque Fraiture
- 2011 – Polsko: Lesnica
- 2012 – Anglie: Cirencester
- 2013 – Švýcarsko: Porrentruy
- 2014 – Francie: Toulon-sur-Arnoux
- 2015 – Skotsko: Blairgowrie
- 2016 – Česká republika: Nové Město na Moravě
- 2017 – Itálie: Santa Maria Maggiore
- 2018 – Polsko: Bierawa (Lubieszow)
- 2019 - Belgie: Chevetogne
- 2020 a 2021: přerušení Covid

Mistrovství světa

- 2022 – Francie: Plédran
- 2023 – Německo: Leipa
- 2024 – Itálie: Baronecchia
- 2025 – Česká republika – Pardubice

Seznam předsedů

- 1998 – 2000 – období „Eurocanicross“: bez předsednictví
- 2001 – 2004 – období ECF ve stavu „de facto asociace“ – neoficiální předseda: Willy Charmillot (Švýcarsko)
- 2004 – 2009 – období ECF pod statutem „asbl“ (francouzská zkratka pro neziskové organizace, pozn. překl.) – oficiální předsednictví: Willy Charmillot (Švýcarsko)
- 2009 – 2016 – období ECF: Jean-Pierre Talbot (Belgie)
- 2016 – 2017 – období ICF: Jean-Pierre Talbot (Belgie)
- 2017 –: Yvon Lasbleiz (Francie)